

Zločin se stal normou...

 web.litterate.cz/zlocin-se-stal-normou

Marek Řezanka

9 srpna, 2024

Již svalstvo ochablo, a tělo nezápolí.
Mysl je nemocná a svolná s rezignací.
Když duše podlehne tam na bitevním poli,
hned kolaps nastává, a dech se zvolna ztrácí.
V kapačkách stéká jed do těla na matraci.
To leží v kómatu. Pacient stále žije,
je ovšem bezmocný. Ve stavu agónie,
kdy předtím kašlal krev. Nyní však nekrvácí.
Je trochu s podivem, že jeho srdce bije:
Zločin se normou stal, a rozum deviací.

Při ztrátě vědomí již sotva něco bolí.
Opět se rokuje o další operaci,
jež bude zbytečná. Jde pouze o bláboly.
Nikdo se nevzepře. Nikdo je nevyvrací.
Namísto debaty se léčí agitací.
Kde vládnou řetězy, tam bují anomie.
Pacient zapáchá, nikdo ho neumyje,
má v sobě nádory, též čelí amputaci.
Všechno v něm otupí, převládá letargie:
Zločin se normou stal, a rozum deviací.

Na plicích otok je, selhaly alveoly.
Po vlnách koliky pak organismus zvrací.
Je zcela vysílen, což jíst mu nepovolí,
umělá výživa je jeho silou hnací.
Jen spánek umělý ho ještě na zem vrací.
Vzory jsou zničeny – sází se na kopie,
kdy tkáň se rozpadá – a brzy nato hnije.

U lůžka hudba zní – to hrají funebráci,
a Zénón z Eleje dál zkoumá aporie:
Zločin se normou stal, a rozum deviací.

Srdce je na infarkt – za silné arytmie.
Krev se jen rozpadá – a se žlučí se slije.
Ledvinám s kameny se činnost nevyplácí.
Umírá starý řád za bubnů anarchie:
Zločin se normou stal, a rozum deviací...

Resort obrany České republiky připravil nebo připravuje zakázky za více než 500 miliard korun. V kontrastu k tomu můžeme sledovat odpor policistů, hasičů, celníků a členů vězeňské služby proti klesající hodnotě svých mezd. Podobně jsou na tom lékaři, učitelé či akademičtí pracovníci. Na ně není, neboť musí být na náboje a tanky.

Za ministra Válka nejsou k dispozici základní léky, za ministra Beka nefungoval elektronický systém pro podávání přihlášek na střední školy, za ministra Stanjury enormně narůstá státní dluh – a za působení ministra Bartoše zcela selhává digitalizace stavebního řízení. Nikdo nikam neodchází, vše je tolerováno. Otázkou je, jak dlouho.

Stačí se podívat, v jaké Evropě žijeme. Švédsko rezignovalo na sociální stát, aby se země propadla do násilí přistěhovaleckých gangů – a aby vstoupila do NATO. Větší sociální jistoty to ovšem švédským občanům nepřináší.

Nezvládnutá migrace je patrná ve Spojeném království, ve Francii i v Německu. Poslední jmenovaná země se potýká s nárůstem kriminality Maročanů a Tunisánů.

Lze konstatovat, že Evropa hoří – a choří. Je vážně nemocná, a je otázkou, zda se může uzdravit – a případně v jakém časovém horizontu.

Dokud bude evropským trendem, že na válku v cizí zemi a kvůli cizím zájmům být musí, i kdyby na lidi nebylo, potrvá revoluční atmosféra – která je nejpatrnější v ekonomicky nejvyspělejších zemích Evropy. Čím

dál více lidí napříč evropskými státy si totiž uvědomuje, že pokud se skutečně v nějaké válce nacházejí, pak jde o válku s těmi, kdo jim vládnou – a současně jim dennodenně ukazují, jak jim na nich ani trochu nezáleží.